

LA ESQUELLA
DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.	PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18
--	---

GIOVANNI EMANUEL.

GIOVANNI EMANUEL.

Lo retrato que veurán al costat de las presents ratlles es lo del director de la companyia italiana que treballa en lo *Teatro Principal*. Ha acabat los seus compromisos y no podém permetre que se'n vaji de Barcelona, sense deixar un recort en las planas de l'*Esquella*, de la seva permanencia en la ciutat comptal.

Emanuel es un artista de mérit, precisament perquè es un artista de conciencia. En l'interpretació dels personatjes més variats, trágichs, melo-dramátichs, dramátichs y cómichs, sab fer gala del seu talent flexible, ab la particularitat de que, possehit de una delicada conciencia artistica, no busca ni l'efecte, ni l'aplauso, y obté aplausos y trèu efectes.

Es actor de vocació. L'afany del teatro, quan era jove, vá ferli renunciar á l'estudi de una carrera científica que havia comensat ab molta brillantés.

Encaminat y alentat per Rossi, passá en sos primers passos moltes amarguras y sufri no pocas decepcions; pero la seva perseverancia triunfá de tot, y avuy ell sol constituheix escola, y forma una varietat apreciable entre 'ls actors de primera fila que brillan en lo teatro italiá.

Acostuma á estudiar á fons los personatjes que interpreta, doblegantse á las exigencias del seu caràcter respectiu: no crea, interpreta. Per ell l'actor ha de ser fidel al autor; no l'hi es licit separarse de lo que aquest determina, per més que fentho aixís renuncihi á expansions brillants y fascinadoras, casi sempre coronadas per un aplauso segur.

Per aixó es necessari enténdre 'l per judicarlo. Un cop conegut lo secret del seu art, se 'l admira.

Y se 'l admira principalment, perquè ell es tal vegada l'iniciador de una escola que forsosament correspon y ha de acomodar-se á las exigencias del esperit modern, qu' en art lo mateix qu' en ciencias, com en tot, está basat en principis filosófichs fills de la observació y de la veritat.

N. N. N.

L' ALELUYA.

Nos trobém en lo dissapte Sant, vigilia de la Pasqua de Resurrecció.

A las primeras horas de la matinada, apareix lo cel encapotat per una nuvolada blanca y espessa, que interceptant lo pas als lluminosos raigs del sol, imprimeix ensemps á la terra un tint melancólich que ompla de tristesa 'ls cors més susceptibles á las impresions que ocasiona la naturalesa. Sembla que aquella pàlida fesomia de la celeste volta, vulga contribuir á fer encare més desconsolador lo quadro horripilant que presenta l'arcoba d'una habitació de tercer pis,

en una casa situada en los arrabals d'aquesta hermo-
sa ciutat.

Trasladémos a aquella mansió de la desventura, y
nos convencerem de que regna allí la més gran pobre-
sa ab totes sas infalibles manifestacions.

Sobre un negrós llet de pots y banchs mitj corcat
pél temps y sens més auxili qu' una apedassada y ja
no molt plena máfega de palla de blat de moro, s'
hi contempla estirat un cos humá, un home d'uns
cinquanta anys, que si be alenta en son pit encare un
resto de vida, mostra en son semblant las terribles
senyals d'un fret cadávre. Sa vista molt apagada, de-
monstra que ja no distingeix lo que té a son entorn, y
contrayent sos descolorits llabris, vá ab gran penuria
absorbint las gotas de cordial, que ab una cullereta
de fusta vá donantli una dona colocada a la capsalera
del malalt, y que ab sos plorosos ulls, la palidés de
son rostre y 'ls sospirs que de tant en tant despedeixen
sos tremolosos llabris, dona á compendrer qu' es
la esposa del que está agonizant. A son costat s' hi
veuen dugas tendras noyetas que ab semblant es-
parverat s' esforsan pera guanyar l' alsada d' aquell
llet de amargura y poder mirar la cara del home que
's ha donat la vida; mes no 'ls ho permet la seva edat
tan curta y la debilitat de sos descarnats y nusos mem-
bres.

En tant que aquesta escena vá prolongantse, si bé 's
vá extingint la vida del que ab ella dona ténica llum
á aquell quadro esgarriós, comensa á sentirse pels
carrers las collas d' animosos noys que ab las tradi-
cionals masses esperan la desitjada hora de la Resu-
rrecció, pera poder esgrimir sas infantils foras, ab la
ignocent intenció d' exterminar als juheus que do-
naren dolorosa mort al Redemptor del género humá.

Lo temps vá trascoreguent; la situació d' aquella
familia es cada moment més desesperada; lo protago-
nista d' aquella desconsoladora escena vá ja dismi-
nuint la convulsió de sos llabris; ja li vá faltant la poca
força que necessita pera engulir lo vivificador líquit
que sa carinyosa esposa vá propinantli, y al instant
mateix de donar la campana de las Jerónimas la pri-
mera batallada de l' Aleuya, exhala l' última alenada
aquell mártir del treball. Aquella dona, boja de dolor,
al veure perdut pera sempre son únic apoyu y l' de
sas idolatradas filletas, en un arranque de desesperació
exclamá:—Déu meu! ¡Acabeu d' alsarvos del sepulcre
que sens vida os tancava, y ja m' arerbatéu lo ser més
estimad d' aquesta desamparada familiar! ¡Quán injust
havéu estat ab mi!

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

L' IMPOST DE LA SAL.

¡Vaja, ja estich llest: jo també tindrè de tancar la
botigal

Lo nou impost d' en Camacho equivalent als de la
sal m' arreplega de mitj á mitj y m' deixa per portas.
¡No l' puch pagar jo aquest impost! ¡No dona tant
la mèva industrial!

Figurínse si es trist lo que 'm passa. Jo que m' ho
menjo tot dols, que soch aficionat á que 'l guisat pe-
qui per sosso, ara per una combinació financiera de 'n
Camacho, tindrè de pagar una cinquantena de duros
l' any per sal.

¡Ni ha pera trencar lo saler!

Pero no es aixó solsament. La nova contribució 'm
xafa la lira (perque jo la guitarrá no la toco) per un
altre costat més sensible encare.

Jo tinch una botigueta de xistes en lo cervell (en lo
millor punt de la persona) que sense pagar gas, depen-
dent, ni contribucions, m' assegurava las caixaladas.
Res de trufas: sota, cavall y rey. Uns dias ab altres
feya uns catorze ó setze ralots de calaix.

No estava content, pero si resignat ab la mèva sort.
Pero, fillets de Déu, ab lo nou impost ¿qui s' atreueix
á dir xistes?

M' exposo á fer un article salat, lo llegeix un inves-
tigador y ab la nova lley á la má y un municipal á ca-
da cantonada, 'm deixa sensa blé als llums y en dis-
posició de no tornar á dir un xiste en un trimestre.

Es dir que al capdevall tots 'ho menjarian los cuchs
y 'ls meus xistes no farian riure sinó á n' en Camacho.
¡Ah! pero estich decidit! En Romero Robledo 'm va
iluminar. Seguiré las sévas doctrinas revolucionarias.
Que fassin lo que vulgem jo no pago. Nada, ja ho he
dit, no pago; que m' embarguin la botigueta.

Jo no soch un gran economista y lo que es de bon
hisendista no 'n tinch res: las pocas hisendas que han
caigut á las mèvas mans me las he fetas malbé en qua-
tre dias; pero trobo que 'n Camacho ho fa massa fort.

L' altre dia m' entretenia á treure ab un pa per lo
que costaria la vida á cada contribuent ab la nova
lley del actual ministre d' Hisenda, y resulta que cada
home ve á pagar com si jugués á billar tot lo dia: qua-
tre rals per hora, y sis rals de nit.

Vamos, es car, francament.

Pero aixó si, tenim qui 'ns governa, tenim adminis-
trador propi, y aixó amigu, no es pagat ab diners.

Y la veritat es que 'l govern té molt gasto; á n' ell
no l' hi fan pas de franch.

Ha de comensar per mantenir un Rey y á tota la
seva parentela.

S' ha de mantenir ell y no 's pot pas mantenir ab
bledas y bacallá bullit. A l' home que regeix los des-
tins de la nació, no l' hi planyen l' aliment.

Ha de pagar generals y exércits y 'l farsiment que
aquestos necessitan, que puja més que 'l gall.

Després si vol sostenir lo principi d' autoritat, bè té
de comprar canons. ¡No pot pas estar sense pólvora!
¡Encara que 'l poble no 's bellugui, á cada punt hi ha
cumpleaños!

Bé ha de tenir presons y presiris, no solzament pera
assegurar als criminals sinó per ficarhi d' en quan en
quan als que 'ls hi fassin la contra.

Vagin sumant.

No pot pas estar desprovehit de fiscals d' imprenta.
¿Qué méns ne pot tenir que un centenar pera donar
abast á las denuncias de tot' Espanya y possessions
ultramarinas? ¡Tot aixó menja; mossega de traidor!

Pero ¿qué hi fa? Un sab de cert que si avuy per
demá la ploma se l' hi desboca, té un empleat recte
al seu costat, que l' avisa per medi de una causeta
criminal.

¿Y 'l culto y clero?

¿Qué 's creuen que no fibla 'l clero? ¡Pobret! ¡Si
s' hagués de refiar de la capseta de las ánimas, ja es-
taria fresch! Encara no guanyaria per espardenyas de
peregrinacions y guerras civils.

Y que no 'n pot pas prescindir del clero! ¡Hi ha d'
haber un freno! ¡Hi ha d' haber temor de Déu!

Y no 'ls vull parlar del crostisser d' empleats que
té 'l presupuesto, porque fora qüestió d' escriure un
Diccionari.

Es á dir que contat y rebatut, jo crech que 'l govern
hi ha d' afegir diners.

¡Oh! ¡si es un gran sacrifici 'l que s' imposa l' home
quan accepta una carteral!

¿Volen major abnegació que la d' en Camacho?

Ab la seva nova lley s' enagena las simpatias de tot
lo comers, de tota la industria, casi bè de tots los es-
panyols, porque no crech que l' aplaudissen més que
'ls espanyols que cobran, y no obstant vol sostenir la
lley. Ell l' ha feta y vol que 's compleixi.

¿Qué son per ell los diners que demana? Bè son per
nosaltres mateixos, per estar més ben governats, y
nosaltres, desagrahats, l' hi fem cárrechs y 'l desacredi-
tem per tot arreu, com si tractés de fernos un mal.

Jo mateix ho confesso, 'l trobo antipàtic y més los
diré, jo, que no podia veure á n' en Cánovas, he tin-
gut moments (pél vil interés!) en que he demanat á
Nostre Senyor que 'ns tornés á fer pujar en Cánovas.

Afortunadament Nostre Senyor no m' ha escoltat y
'l que es ara crech que m' escoltará méns. Ho tinch
brut.

¡Es clar! ¡Valent ximple fora D. Anton de tornarse
á ficar en política, ara que ja es rich!

¡Tira! ¡Y tot l' hi vé del joch! ¡Diu que ell y 'ls con-
servadors varen guanyar tots los quartos al conde de
Xiquena!

BONAVENTURA GATELL.

LA CASACA.

I.

DECLARACIÓ.

—Reparada, tú ets hermosa
com la flor de taronjina,
y 'l véure t'aj: tant xamosa
mon cor com un' arpa trina.

Jo sento per tú una cosa
que dia y nit m' amolina,
y es porque ets bella y graciosa,
y es porque ets nina, divina.

Tú ets mon nort y ma esperança,
mi dulce prenda adorada
mon bell esdevenidor.

¡Ay! jo 'm moro d' anyoransa.
Reparada. Reparada:
¡Jo moro per te d' amor!

II.

RESPOSTA.

Tinch setze anys. soch boniqueta,
soch un ángel de bondat,
pero tinch una mareta
que sempre m' ha vigilat.

Poch hi fa qu' algun poeta
com es voste, entusiasmá
davant d' una senyoreta
se m' hagi avu: declarat.

Si senyor, voste m' agrada,
(aixó no ho vull pas negá),
més si té amor verdadé,
si té l' ánima robada,
parli ab la mèva mamá
ó sinó no faréu ré.

III.

Lo si.

Era un dia molt hermós:
blau y seré 'l cel estava,
y lo sol iluminava
tot l' univers majestuós.

Tot eran perfums y flos,
fins lo rossinyol cantava,
tot eran suaus olos
y llum y celiasta blava.
Y vaig venir, y vaig dirte:
—¿Donzella, 'm vols dar l' amor
que fa gosar y sufrir?
Y tú vés avergonyirte
y apesar d' aquell rubor
á mos brassos vés venir.

IV.

LA CASACA.

Quan jo penso ab amargura
las causas de mon neguit,
boig de dolor y despit
me dich:—Ton mal no té cura.
Ja fa un any que dia y nit
ab tempestas y ab paura
veig dona, sogra, criatura,
y 'l matrimoni malehit.

Veig endavant y endarrera
saltant ab grèn desvario;
y pren dida y pren ninyera,
y de mon cor may desvío
una imatge negra y fera....
lo lloguer, sempre 'l somio.

PEPET NEGRE Y FARIGOLA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

L' anecdota que vaig á referirlos no correspon á un
home, sino á un poble.

A Alsacia es gran l' antipatia que tenen als ale-
manys, desde que aquets, després de la guerra, domi-
nan en aquell país. Las autoritats alemanas donan
balls, festas y recepcions y no hi assisteix un sol al-
saciá.

—Pero ¿á qué vé aquesta antipatia? preguntava un
funcionari prussiá á un natural del país. ¿Qué tenen
los francesos que no ho tinguem nosaltres?

—Moltas cosas, entre altres un ingeni, un gust, una
facilitat artistica que may tindran los pobles de més
enllá del Rhin. A un francés l' hi donéu qualsevol
cosa y us ne farà una joya.

—¿Fem la proba?

—Femla.

—Aquí tenen aquest cabell: enviéu lo á Paris y á ve-
re que 'n fan.

Y 'l prussiá vá arrancarse un cabell.

Alguns dias després l' alsaciá vejé al alemany y l'
hi digué:

—¿Sabeu aquell cabell? Donchs la joya ja está feta.

—¿Y qué n' han pogut fer?

—Miréu, digué 'l natural de Alsacia, obrint un es-
tuig.

Hi havia dos medallons units, ab las armas de Alsa-
cia y Lorena suspesas pel famos cabell á las garras del
égula de Prussia, y dessota aquesta llegenda:
«Las tè pendants de un cabell.»

—Expliqui'ns un qüento de lladres, van demanarli
un dia á Voltaire.

—Perfectament, respongué 'l célebre escriptor. Una
vegada eran tres banquers.

—¿Y després?

—Després, res mes.

ESQUELLOTS.

La semana passada varem fer festa.
Los articles, las poesias, los sueltos y fins las lletres
de las caixas van declararse en huelga.

Ja veuen ¿qué haviam de fer nosaltres?

Si al mon vols estarhi bé
fes sempre 'l que vegis fé.

¿De que parlarem?

¿De las botigas tancadas?

¡Ca barret; no m' embolicol!

Y en virtud de la máxima del esquellot anterior, faig
lo que veig fer, y tanco la boca.

Que á boca tancada no hi entran fiscals d' imprenta.

No s' extranyin tampoch de que no publiqui revista
de teatros.

De la única comedia que durant la semana ha cri-
dat l' atenció, no puch ocupar-me 'n.

Per varias rahons.

La primera y principal, porque encara no han tirat
teló.

Ja casi ningú 's recorda dels plans de la fatxada de la Catedral.

Y no obstant, lo cabildo se 'n ocupa activament.

—¿Y qué fa 'l cabildo? preguntava un arquitecto.

—¿Qué vol que fassa? Cabildeja.

En Almoradí (Alicant) hi ha una iglesia, y en aquesta iglesia hi havia alhajas, calzes, ornaments y ternos per valor de cinch mil duros.

Donchs bé, los lladres hi han entrat y tot ha desaparegut.

Es a dir: tot enterament no: se 'n han endut calzes, ornaments y alhajas.

Pero 'ls ternos que are tiran los capellans, no se 'ls han pogut endur.

«Tomás Boncor» y «Lo poble del alsinar» se titulan dugas noveletas que han sigut premiadas en certament y que reunidas en un bonich volum acaba de publicar lo distingit escriptor D. Joaquim Riera y Bertran.

Son dos treballs en que al interés de la narració s'hi barreja un estil correcte y baix tots conceptes notable.

Com que mereixen llegir-se, las recomanem als nostres lectors.

Diuen de Cartagena que circulan moltes monedas falsas.

¿Falsas?

Donchs que no las hi confihin cap secret.

Las monedas falsas son de vinticinch y de dugas pesetas.

Ja se sab, en aquest mon sempre succeheix lo mateix: los xichs sempre volen fer lo que veuen fer als grans.

Durant la representació de la tragedia *Almodis*: Tinch segut al meu costat a un minyó carregat d'inglesos.

Som a una de las escenas del primer acte. Lo juglar Puntí acaba de cantar una cansó y 'l poble n'hi demana un'altra.

En aquest moment surt un heralt de la sala de ceremonias y anuncia a Ramon Berenguer dihent:

—¿Lo compte!

Lo meu vehi s'alsa y diu:

—Fassi 'l favor de deixarme passar.

—¿Y aixó?

—Home, es un fástich: encara no han comensat y ja presentan lo compte.

A Vannes, població de Fransa, están organisant una peregrinació en honor de Sant Alexis.

Alguns periodichs publican la vida del sant. Aquí va un detall.

Quan vá ser gran, va enamorar-se de una tal senyora Olimpia qu'era jove, guapa y rica. Naturalment, s'hi vá casar per l'iglesia.

Y ara transcriuré un párrafo integro, ab permis de vostés:

«Sembla que després de la nit de bodas, un raig de inspiració divina va tocar lo cor del que més tart havia de ser sant, resolvent separarse dels goigs terrenals de la familia, per anarse 'n a fer penitencia y deixant a la seva esposa sumida en una mar de llàgrimas y en tal desesperació, que al poch temps moria de sentiment.»

¿Qué tal?

¿No 'ls sembla que aquell raig d'inspiració hauria sigut millor tenirlo la nit avants de las bodas?

Un curs de geografia catalana:

—¿Quin es lo poble de Catalunya que no necessita músichs?—Sol-sona.

—¿Y 'l que conté més lletres?—Cent-ellas.

—¿Y 'l que no està may quiet?—Roda.

—¿Y 'l que ho està sempre?—Séu.

—¿Y 'l que avants era una bestia?—Llagost-era.

—¿Y 'l qu'encara ho es?—Cabra.

—¿Y 'l que corre perill de grillarse?—Sant Culgat.

—¿Y 'l que 's menja?—Atmetlla.

—¿Y 'l que fa més bona olor?—Rosas.

—¿Y 'l que la fa més dolenta?—Cul-era.

Rigorosament històrich:

En los Estats Units de América un marit sorpren a la seva dona en flagrant delict de infidelitat. La sanch l'hi munta al cap y 's baralla ab l'amant, ab tanta desgracia que l'amant l'hi dona un mal tanto y 'l mata.

Lo marit havia assegurat una cantitat a la seva dona pel dia qu'ell morís; la dona acut a la companyia asseguradora, y aquesta 's nega a fer efectiva la cantitat.

Intervenien los tribunals en la qüestió y fallan favorablement a la companyia.

Això no té res de particular; pero si 'l següent considerando de la sentència:

«Considerant que 'l marit de la reclamant vá exposar la vida voluntariament....»

Y prou esquellots per avuy.

Aquí tancó aquesta secció.

¿Ho senten?

¡Tancol! Que no digan ara que jo procedeix de diferent manera que 'ls industrials.

QÜENTOS.

Parlavan en una tertulia de una senyora, y deya una amiga seva:

—Es molt singular lo que fa l'Agneta: l'any passat tenia trenta nou anys, ella mateixa ho confessava; pero aquest any diu que no 'n té mes que trenta vuit.

Lo marit de la aludida, que 's trobava darrera de la que parlava, sense ser vist pera aquesta, digué:

—No ho estranyi pas: cosas de la mèva senyora: tot ho fa a repel.

Un poeta de moltes pretensions y de poca sustancia porta una comedia a un teatro, y veyent que no l'hi presentavan, al cap de molt temps passa per l'administració a recullirla.

L'empressari la busca inútilment entre un centenar de altrs comedias manuscritas igualment retxassadas.

—Dispensi, diu, l'hi perduda.

—¿Y donchs?

—Res, vosté mateix: prenguin un'altra qualsevol.

Un pare observa desde 'l carrer que un mosquit tira petons a la seva filla, qu'està al balcó.

Se 'n puja al pis tot furios, y encaranse ab la nena 'l hi diu:

—¿Com es que t'atreveixes a admetre 'ls petons d'aquest mico?

La nena respon:

—Ay, ay, no s'enfadi papá, que ja 'ls hi torno.

Una hermosa dama madrilenya té influencia en tots los gubernos, tant ab los de'n Cánovas com ab los de 'n Sagasta.

—Ditxosa ella, diu una rival, que té un péu en todas las situaciones.

—¿Un péu no més? fa un'altra. Per mi lo que hi té es una cama.

Dos viatjadors embustersos están esmorsant y parlan dels seus viatjes a través del Africa.

—Jo he passat sis mesos a Guinea, diu un d'ells, y feya una calor tant gran, que per buscar la sombra 'ns haviam de tancar dintre de la maleta.

—Donchs nosaltres, respon l'altre, al Senegal no hauriam pogut ferho, per la rahó de que teniam una calor de 53 graus a la sombra.

—¿Y com vos arreglavau?

—Mira aquí, 'ns posavan al sol.

En una tertulia 's parla de un personatge polítich y una senyora diu:

—Té una cara plena de franquesa.

—¿Vol dir?.. Miri que sembla molt tonto.

—Per aixó mateix l'hi dich qu' es franch: sembla tonto y n' es efectivament.

Un tipo que ja fa molt temps que está fent desastres en la literatura, deya:

—¿Quina casualitat! Lo dia que vá morir Espronceda, a l'hora mateixa, vaig venir jo al mon.

Un que no se 'n ca'la cap, al sentirlo expressarse aixís, digué:

—Donchs digas qu' Espanya vá tenir dugas grans desgracias en un sol dia.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

Estich dos per l'avaricia y quatre al revés girada acaparar molt m'agrada sense fer cap injusticia. Ho veig y no hi puch fer més com me tot! y quin afany! ¡Cóm tres-hu mon cos tot l'any per tenir molts, molts diners!

PAU SALA.

II.

Ma primera es nna lletra, ma segona un número es, y en las casas de pupilos del meu tot no 'n vulgas més

ESMOLTEVA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Un poble.
- 4 3 2 5.—Un dulce.
- 3 4 5.—Un membre humá.
- 5 2.—Una nota.
- 1.—Una lletra.

APRENENT LITERAT.

TRENCA-CLOSCAS.

RAL EN BOCA.

Combinar aquestas lletres que donguin lo nom de una ciutat.

UN RECOLETO.

QUADRAT DE PARAULAS.

Combinar aquestas lletres de manera que horisontal y verticalment digan: 1.ª railla: Un nom de dona. 2.ª Una població africana. 3.ª Un comestible. 4.ª Personatge de la passió.

NET NEROT DE M. DE REUS.

CONVERSA.

- Hola Manel ¿ahont vas?
- A ferme passar la calor.
- ¿La calor? Sino que la tingas ab la...
- ¿Ab quí?
- ¿Qu'ets tanoca! Bèn alt que ho havém dit tots dos.

MERCÉ B. DE Q.

MUDANSA.

D'espera estich tot, formal, des que Papa de tot vá, perque vaig al lit total.

UN RECOLETO.

GEROGLÍFICH.

Noé
SORT
otlo
QU
ELL
I

HERMOSA LOLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-me-ri-ca-na.
2. IDEM. 2.ª—Per-so-na.
3. SINONIMIA.—Conxa.
4. LOGOGRIFO.—Boqueria.
5. ROMBO DE PARAULAS. C A R C A L A F C A L A F E L L R A F E L F E L L L
6. TRENCA-CLOSCAS.—Cornudella.
7. GEROGLÍFICH.—Qui no té un sis té un as.

ANUNCIS.

OBRAS POÉTICAS DE ESPRONCEDA

PRECEDIDAS DE LA BIOGRAFÍA DEL AUTOR.

Forma 1 tomo en 4.º de 320 paginas y vale solo 4 reales!—Vendese Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

L'AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D'UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÀ.

1.ª n tomet en quart de 32 planas. 2 rals.

Se ven en la librería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals de Barcelona.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

PER PASQUA.

Una mona.

Un' altra mona.

Un' altra mona.

¡Un mico!